

**V
O
X**
HIERONYMI

- 5** Korte berichten / **7** De schooltijd van Hanneke Taat
10 BYOD: alsjeblieft geen laptops in de pauze!
12 Afscheid van zondagskind Ben Verweij
14 Fotoreportage: Galerie USG / **16** Muzikale vlinders
18 Anna de Bruijn (1E) aan de tand gevoeld / **20** Franse boekentips

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Van de rector	4
Korte berichten	5
De schooltijd van Hanneke Taat	7
Bring your own device	10
Ben Verweij is een zondagskind	12
Galerie USG: exposeren op school	14
Muzikale vlinders	16
Om en om: Anna de Bruijn (1E)	18
De boekentip 3 van de sectie Frans	20

5

7

10

12

18

Colofon

De Vox Hieronymi is het blad voor ouders van leerlingen van het Utrechts Stedelijk Gymnasium. Het wordt uitgegeven door de Ouderraad.

Redactie

Maarten Boddaert
 Mariken Bokeloh
 Silvia van Ee
 Marieke van Osch
 Hans Reichart
 Karen Rijlaarsdam (eindredacteur)
 Geert van Schoot
 Paul van Uum
 Vincent Verweijmeren
 Chantal Wilhelmus

Concept & ontwerp

Sylvia Wink (www.lawine.nl)

Vormgeving

Lawine visuele communicatie

www.usgym.nl/vox-hieronymi
redactievoxhieronymi@gmail.com

Schoolverlaters

Tempus fugit, zoals de Romeinen al zeiden. De tijd vliegt. Alweer is er een schooljaar voorbij. Dus trekt weer een lading zesdeklassers met een diploma op zak de wijde wereld in. Niet alleen zij gaan de school verlaten, het einde van dit schooljaar betekent ook het afscheid van rector Hanneke Taat en scheikundedocent Ben Verweij.

Hanneke Taat begon 40 jaar geleden in het onderwijs, Ben Verweij 42 jaar. Dat was in de periode dat u en ik (bijna) als leerling op de middelbare school rondliepen. Andere tijden waren het. 'Frontaal' onderwijs was de norm. Docenten stonden een uur lang hun verhaal af te draaien, wij schreven braaf mee (of tekenden wat in onze Rijam-agenda's). De erin gepompte kennis spuien tijdens proefwerken, verder hoefde je niet zoveel als leerling. Presentaties? Nog niet uitgevonden. Groepsopdrachten? Hoogstens bij een practicum. Praten in het Engels, Duits of Frans? Dat kwam wel tijdens je mondeling in de zesde. Klassieke cultuur? Die werd bewaard voor de Romereis, in de les deden we niets anders dan proefvertalingen maken. We vonden de lessen vaak saai, maar wisten niet beter. Vergelijk dat eens met hoe onze kinderen tegenwoordig onderwijs krijgen. Dat gaat op een veel aansprekender manier, en er wordt veel meer gekeken naar wat leerlingen nodig hebben. Bovendien worden allerlei extra's geboden voor wie dat wil; denk aan het Homerus-programma. Ook de huidige leerlingen klagen weleens over 'saai' – dat is nou eenmaal des pubers – maar na een uurtje ouderwets onderwijs zouden ze dat woord niet meer in de mond durven nemen. Dat het onderwijs sterk is veranderd sinds onze eigen schooltijd zal geen enkele ouder ontgaan zijn; vooral de laatste tien, vijftien jaar is het hard gegaan met de ontwikkelingen. Hanneke en Ben hebben het allemaal van nabij meegemaakt – het huidige USG is een ander USG dan dat waar zij in respectievelijk 2002 en 1975 begonnen. Veel van de ontwikkelingen zijn door Hanneke in gang gezet. Onder haar bewind is het USG uitgegroeid tot het meest vooruitstrevende gymnasium van Nederland. Verderop in deze Vox vertellen beide 'schoolverlaters' over hun tijd op het USG.

Daarnaast in dit nummer aandacht voor een aantal andere onderwerpen. Voor een van de recentste onderwijsvernieuwingen bijvoorbeeld: bring your own device. Het eerste jaar zit er bijna op. Hoe hebben brugklassers en docenten dat ervaren? Er blijken beslist voordelen aan de laptops in de klas te zitten, maar minpunten zijn er ook. Zo zegt een brugklasser: "Er zijn veel kinderen die snel afgeleid raken door de laptop en dan bijvoorbeeld spelletjes gaan spelen." In de rubriek 'Om en om' komt een andere eersteklasser aan het woord, Anna de Bruijn. Zij heeft het naar haar zin op het USG, maar vindt dat de pauzes best wat langer zouden kunnen... Ook ruime aandacht voor cultuur in dit nummer. De fotoreportage toont de kunstwerken die zesdeklassers met kunst als eindexamenvak maakten. In de reeks bespiegelingen naar aanleiding van gedoeerde vakken gaat het over muziek, en uiteraard eindigen we met de Boekentipdrie. Een Franse deze keer (compleet met Franse interpunctie), om u alvast in vakantiesfeer te brengen.

Er is dus weer genoeg te lezen in de nieuwe Vox. Mocht u willen reageren, dan kan dat via redactievoxhieronymi@gmail.com. Rest ons niets anders dan iedereen – schoolverlater of niet – een mooie zomer te wensen!

*Namens de redactie van de Vox Hieronymi,
 Karen Rijlaarsdam*

Betrokken ouders

De Vox is in Nederland denk ik een tamelijk uniek verschijnsel. Tamelijk uniek kan natuurlijk niet, je bent uniek of je bent het niet. Bewijzen dat het de enige door ouders gemaakte schoolkrant van Nederland is voert nu te ver, maar veel zullen het er niet zijn, vandaar het woord tamelijk.

Toen ik in 2002 begon als rector op het USG, moest ik even wennen aan alle bijzonderheden die deze school kent, vaak al uit een ver verleden. De *Vox Hieronymi* is er daar een van. Ik vond op de site usgvox.nl de eerste bladzijde van het eerste Vox-nummer, van april 1973. De ouders hadden behoefte aan meer informatie over het reilen en zeilen van de school en daarom hebben ze het heft in eigen hand genomen. In de afgelopen jaren is de *Vox* uitgegroeid tot een prachtig magazine, waarin veel interessante artikelen in allerlei vormen te vinden zijn.

Naast de *Vox* zijn ook de fondsen onlosmakelijk verbonden met het USG. Het Willebrordusfonds beheert het kapitaal dat verkregen werd toen het *Domus Pauperum*, dat al rond 1500 werd opgericht, in 1800 verkocht werd. Het fonds was bedoeld om alle leerlingen die daarvoor de capaciteiten hadden, in staat te stellen de school te bezoeken. Ook nu nog is het belangrijkste doel van het Willebrordusfonds leerlingen die dat nodig hebben, financieel te ondersteunen. Het Hieronymusfonds wordt gevormd door de oud-leerlingen. De naam van het fonds komt van de naam die de school tot 1877 droeg: *Schola Hieronymiana*.

Het fonds heeft jarenlang schenkingen gedaan in de vorm van bijvoorbeeld tuinbanken of beamers. Nu ondersteunt het de leerlingen met 'Hieronymusbeurzen' als zij bijzondere kosten moeten maken in verband met hun studie. Daarnaast organiseert het elk jaar op school de Hieronymuslezing rondom de dies, 4 december. Het Gregoriusfonds bestaat uit de ouders die nu kinderen op het USG hebben. De Ouderraad beheert de bijdrages van de ouders en overlegt hierover met de school. Deze fondsen zijn van grote waarde voor de school. In praktische zin, maar ook om te laten zien hoe sinds lange tijd veel mensen zich betrokken bij en verbonden voelen met de school. Ze zijn als het ware het fundament van de school. Bij de verhuizing in januari 2011 van de Homeruslaan naar het huidige gebouw hebben de fondsen een aanzienlijk bedrag ingezameld om het nieuwe schoolgebouw te verfraaien. De twee etsen die in het gebouw hangen herinneren daaraan. De extra middelen hebben geholpen om de USG-sfeer mee te nemen en een gymnasiaal karakter aan het gebouw te geven. Inmiddels is het USG een modern, open gymnasium met aandacht voor de persoon en een brede blik naar buiten. Leerlingen kunnen er leren en leven, waar mogelijk hun eigen keuzes maken en zich voorbereiden op hun toekomst.

Toen ik in 2002 begon als rector moest ik even wennen aan alle bijzonderheden die deze school kent

Het was een genoegen samen te werken met de fondsen. Het meest intensief was de samenwerking met de Ouderraad en de *Vox*-redactie. In de loop der jaren heb ik veel enthousiaste ouders een bijdrage zien leveren aan het USG. Veel dank daarvoor, het is een wezenlijk onderdeel van onze cultuur. Nu ik het USG ga verlaten wil ik graag alle ouders danken voor hun vertrouwen en inzet voor het USG, op welke manier dan ook. Ook dit aspect van het rectoraat zal ik zeker missen.

Hanneke Taat, rector USG

ELOS-reis naar Marokko

Slapen onder de sterren, kijken naar de slangenbezweerders op Djemaa el Fna, tajine eten, muntthee drinken en heel vals liedjes zingen in de bus. Van 30 maart tot en met 10 april maakte de ELOS-groep uit leerjaar 4 een rondreis door Marokko.

Het doel van deze reis was een kennismaking met de cultuur en het landschap van Marokko. Ook stelden de leerlingen zich de vraag: hoe komt het dat het tijdens en na de Arabische lente in Marokko niet zo uit de hand is gelopen als in andere landen? De leerlingen bezochten onder andere de koningssteden Fès, Marrakech en Meknes. Ook maakten ze tochten door de bergen en de woestijn. Het was heel bijzonder om als

een echte karavaan (op kamelen en dromedarissen!) door de woestijn te trekken, maar eigenlijk was de hele reis onvergetelijk. Dat kwam door het afwisselende programma, de kennismaking met een andere cultuur en de goede sfeer in de groep. Conciërge Ahmed Ennkhili, die ook mee was op deze reis, fungeerde waar nodig als tolk en intermediair. Daardoor kwam de groep makkelijker in contact met de lokale bevolking, wat de reis extra speciaal maakte. Het was de eerste keer dat deze reis werd georganiseerd. Voor de ELOS-coördinatoren die de reis hebben voorbereid en begeleid, Hans Righolt en Ewan Clark, staat vast dat hij op het programma blijft. Wat wel een punt van zorg is: kan de reis volgend jaar weer nét zo geweldig worden? (MvO)

De ELOS-leerroute bestaat uit Engelstalige vakken en onderdelen op het gebied van internationalisering, waaronder een aantal buitenlandse reizen.

Eind juni maakt de ELOS-groep uit leerjaar 3 een rondreis door Polen.

Stage: van boswachter tot Voedselbank

Zo'n honderd vierdeklassers deden in april, tijdens de schoolstrijd, een maatschappelijke stage.

Vierdeklassers assisteren sinds jaar en dag als 'muzen' bij de schoolstrijd. Maar door de groei van de school is hun aantal te groot geworden om nuttig te kunnen zijn. Enkele docenten kwamen op het idee de maatschappelijke stage, die enkele jaren geleden is afgeschaft, nieuw leven in te blazen. De vierdeklassers die niet meehielpen met de schoolstrijd of die op Marokkoreis waren (zie hierboven) liepen tijdens

de twee dagen van de schoolstrijd een maatschappelijke of persoonlijke stage. Ze liepen bijvoorbeeld mee met een arts, een boswachter, een tandarts, bij een energiebedrijf en bij ProRail. Er waren ook leerlingen die hielpen met het maken van pakketten voor de Voedselbank of hielpen op een sportclub. De leerlingen moesten hun stage zelf regelen. Na afloop schreven ze er een verslag over voor het vak maatschappijleer. De maatschappelijke stage is de school goed bevallen en zal volgend jaar weer plaatsvinden. (CW)

Onderweg naar een gezonde kantine

Het Voedingscentrum heeft afgelopen winter een scan uitgevoerd met betrekking tot het aanbod in de schoolkantine.

Mede dankzij de goede samenwerking met de cateraar en de betrokkenheid van leerlingen en ouders is de school op sommige punten al goed op weg:

- Water drinken wordt gestimuleerd. Zowel bij het uitgestalde aanbod in de kantine als bij de automaten is makkelijk aan water te komen.
- Groente en fruit zijn goed zichtbaar en worden zo gepresenteerd dat ze gemakkelijk te pakken zijn.
- Op de automaten staan afbeeldingen van betere keuzes uit de Schijf van Vijf.

Het Voedingscentrum doet ook een aantal aanbevelingen. De belangrijkste daarvan zijn:

- Bied meer gezonde keuzes aan en presenteer ze opvallender en aantrekkelijker dan de minder gezonde keuzes. Gezonde keuzes zijn bijvoorbeeld volkorenbrood in plaats van witbrood en halfvolle melk en karnemelk in plaats van chocolademelk.
- Leg het streven naar een gezonde kantine schriftelijk vast in het beleid.

De overgang naar een gezonde kantine gebeurt stap voor stap. Draagvlak en betrokkenheid zijn belangrijk om iedereen mee te krijgen. De school heeft gesprekken gevoerd met de cateraar en de partij die de automaten beheert. De werkgroep Gezonde Schoolkantine kan nu aan de slag met de verbeterpunten die het Voedingscentrum heeft genoemd. (Mv0)

Vrijstellingen Engels, Duits en Frans

Leerlingen met een Cambridge CPE-, een Goethe C1- of een DELF B2-certificaat konden dat dit jaar voor het eerst inzetten voor hun eindexamen. Daardoor hoefden ze het reguliere centraal examen niet te maken, maar het mocht wel.

Omdat het USG al een aantal jaren het predicaat 'excellent' heeft, kan de school meedoen aan het project Regelluwe School van het Ministerie van OCW. In overleg met het ministerie mag het USG vernieuwingen uitproberen die eigenlijk niet binnen de regels vallen. Een van die vernieuwingen betreft de examens. Leerlingen die een Cambridge CPE-examen Engels (niveau C2), een Goethe C1- of een DELF B2-examen hebben gehaald, konden de score hiervan omrekenen naar een cijfer voor

het centraal examen. De certificaten Engels, Duits en Frans zijn van een hoger niveau dan de gewone examens. De leerlingen hoefden het reguliere centraal examen niet te maken, maar konden er ook voor kiezen om dat wél te doen. Ze mogen zodra de resultaten bekend zijn, beslissen welk cijfer meetelt. De regeling geldt ook voor de leerlingen die vorig jaar versneld examen in een van deze drie talen hebben gedaan.

Voor Engels gaat het dit jaar om meer dan twintig leerlingen, voor Duits om negen leerlingen en voor Frans om twee leerlingen. Als de examenperiode achter de rug is, zal de regeling geëvalueerd worden. Een besluit of de regeling standaard gaat gelden, moet door het ministerie worden genomen. (Mv0)

De schooltijd van Hanneke Taat

Vijftien jaar was ze het boegbeeld van het USG. Onder leiding van rector Hanneke Taat, die 1 augustus met pensioen gaat, groeide de school uit tot het meest vooruitstrevende gymnasium van Nederland. Tijd voor een gesprek over Hannekes tijd op het USG. "Je probeert het aanbod zo te maken dat leerlingen zoveel mogelijk uit zichzelf kunnen halen."

DOOR KAREN RIJLAARSDAM / FOTO'S GEERT VAN SCHOOT

Het was liefde op het eerste gezicht. Dáár zou ik graag willen werken, dacht Hanneke Taat toen ze haar auto parkeerde voor het oude gebouw van het USG aan de Homeruslaan om daar te gaan solliciteren. "Binnen zaten wat kinderen op de trap met elkaar hardop Engels te oefenen, verderop zat een ander groepje te kletsen. De sfeer voelde meteen goed." Gelukkig was het enthousiasme wederzijds: de sollicitatiecommissie besloot unaniem om haar aan te nemen. Op 1 augustus 2002 begon Hanneke Taat als eerste vrouwelijke rector van het USG. En als eerste niet-classicus – ze heeft muziekwetenschappen gestudeerd. "Het was voor sommigen wel even wennen", constateert ze droogjes. "De gymnasia waren in die tijd nog

gesloten bolwerken, maar dat begon te veranderen. Tegenwoordig hoef je niet eens meer een gymnasiumopleiding te hebben als rector. Ik vind het prettig dat ik die zelf wel heb. Het heeft meerwaarde omdat je beter weet waarover het gaat op zo'n school, maar ook voor mijzelf: door de klassieke talen krijg je bijvoorbeeld een beter tekstbegrip, en meer inzicht in cultuur toen en nu."

DIFFERENTIATIE

Toen Hanneke Taat aantrad was het USG een "goede school met een goede naam en goede resultaten", maar ze vond wel dat er te veel leerlingen waren die lijdzaam hun schooltijd uitzaten. "Ik ben vrij snel gaan roepen dat traditie belangrijk is en dat de goede dingen zeker bewaard moesten blijven, maar dat het ook tijd was om te gaan ontwikkelen, stap voor stap. Ze waren daar trouwens al wel een beetje mee bezig hoor." Aad van Diemen en Erik Kamerbeek waren toen ook al conrector. Na een paar jaar werd voor facilitaire zaken Leo van Hofwegen aangesteld, zodat de driekoppige schoolleiding zich op het onderwijs kon concentreren. Twee jaar geleden kwam er een derde conrector bij: Paula Mostert.

De afgelopen vijftien jaar is het denken over onderwijs veranderd: de leerling als persoon is steeds meer centraal komen te staan. “Kennis is nog altijd belangrijk, maar vroeger was onderwijs geven vooral iets in een leerling gieten, terwijl we nu de stof zo willen aanbieden dat leerlingen zin hebben er zélf iets mee te gaan doen. Dat lukt steeds beter, maar we blijven ons ontwikkelen.” Docenten staan niet meer een vol lesuur tegen leerlingen aan te praten, er is veel meer interactie. Er worden projecten gedaan, werkstukken geschreven en presentaties gehouden. Daarbij wordt ook vakoverstijgend gewerkt. Bovendien wordt er meer gedifferentieerd; er is op het USG naast het standaardlespakket van alles bedacht voor leerlingen die meer willen en kunnen: denk aan Compacten & Verrijken, ELOS, versterkt talenonderwijs (Cambridge, Goethe en DELF), het Honoursprogramma, versnellen et cetera. Er wordt volop gebruikgemaakt van deze mogelijkheden. “Maar het hóéft niet, het is ook prima als een leerling gewoon de basis doet. We willen graag uitstralen dat alle leerlingen ons even lief zijn. We zijn een school van het

Levensloop

Hanneke Taat (1952) groeide op in een katholiek gezin in Zeist. Haar vader, begonnen op de ulo, was hoogleraar Oud-Germaanse talen. Ze deed gymnasium op Katwijk De Breul in Zeist, speelde vanaf haar zevende piano, maar vond zichzelf niet goed genoeg voor het conservatorium en koos voor de studie muziekwetenschappen. Op haar 25e begon ze als muziekdocent aan het St.-Antonius-college in Gouda, waar ze opklom tot unit-directeur. In 2002 werd ze rector van het USG. Per 1 augustus neemt ze afscheid. Tot die datum is ze ook voorzitter van de Stichting het Zelfstandig Gymnasium. Hanneke Taat is bestuurslid van het Prinses Christina Concours en Barok Opera Amsterdam. In haar vrije tijd gaat ze graag naar concerten, de opera en musea. Verder houdt ze van lezen, puzzels maken, fietsen en wandelen. Ze is gehuwd en heeft drie kinderen en twee stiefkinderen.

hoogste niveau, hoger kan niet. Daardoor loopt er hier een enorme *range* rond. Sommigen moet je allerlei extra's bieden omdat ze zich anders vervelen, anderen kunnen het allemaal maar net bolwerken. Degenen bij wie het wat minder makkelijk gaat, proberen we zoveel mogelijk te helpen. Huiswerkuren zijn daar een voorbeeld van. Er is veel meer afleiding tegenwoordig, de wereld steekt heel anders in elkaar. Dat kun je kinderen niet kwalijk nemen. Ze vinden zo'n huiswerkuur, waar ze hun telefoon weg moeten leggen en waar rust heerst, heel fijn.”

ZELFVERTROUWEN

Bij de ontplooiing van leerlingen spelen ook de leerlingenverenigingen een belangrijke rol. Toen Hanneke Taat begon, waren er een paar (onder andere op toneel- en muziekgebied), nu zijn het er zeventien. Ze staat altijd open voor goede ideeën. “Vorig jaar stonden er bijvoorbeeld opeens twee tweedeklassers in mijn kamer. ‘Mevrouw, er is alleen een debatclub voor de bovenbouw, maar waarom niet voor ons?’ Ik vind het geweldig als leerlingen zelf met zo'n idee komen. Dus nu is er ook een onderbouwdebatvereniging, Agora.” Ze voegt eraan toe: “Ik vind het mooi om te zien dat het leerlingen helpt om gemotiveerder voor school te raken als ze iets doen waar ze zelf voor kiezen. Het hoeft niet altijd leuk te zijn op school, maar je hoopt wel dat ze zoveel mogelijk uit zichzelf halen, leren wie ze zijn.”

“Toen ik op het USG begon waren er te veel leerlingen die lijdzaam hun schooltijd uitzaten”

Al in haar eerste jaren in het onderwijs merkte ze dat ze leerlingen graag meer dan alleen de inhoud van een vak bijbrengt. “Als muziekdocent werkte ik met het Orff-instrumentarium, een lesmethode met allerlei verschillende instrumenten. Je had altijd kinderen die zeiden: dat doe ik niet, want ik ben niet muzikaal. Maar gaf je ze drie verschillende tonen, van die losse klankstaven, dan konden ze heus wel een baslijn spelen. Als je maar gewoon tot vier kunt tellen kom je een heel eind. ‘Kijk, zie je dat je het wel kunt?’ zei ik dan. Daardoor werkte je ook meteen een beetje aan hun zelfvertrouwen. Dat vond ik altijd heel leuk.”

VERADEMING

De school is enorm gegroeid. In 2002 waren er 550 leerlingen, nu zijn het er ruim 900. Een van de mijlpalen in Hanneke Taats rectorperiode is dan ook de verhuizing naar het huidige schoolgebouw. Wijzend op de twee etsen die boven de vleugel in haar huiskamer hangen: “Het oude gebouw was prachtig van buiten, maar we pasten er echt niet meer in. Dus toen we vlak voor de zomervakantie in 2009 het aanbod van de gemeente kregen om naar de IBB-laan te verhuizen, hebben we binnen vijf minuten ja gezegd.” Na een hectische bouwperiode (“dan belden ze opeens: ‘waar moet het water?’ – gelukkig hadden we een goede bouwcommissie vanuit de ouders, want van dat soort dingen wist ik niks”) kon het nieuwe gebouw in januari 2011 betrokken worden. Het bleek een verademing. Veel ruimer, overal smartboards en goede ict, en daarmee versterkte het de onderwijsidealen van de school. “Hier heb je ruimte om kinderen in groepjes in de gang te laten werken, en dan nog blijft de rust bewaard. Tijdens lessen heb je helemaal niet het idee dat hier 900 kinderen zitten.” Ze vindt het wel jammer dat er geen aula is. Een idee daarvoor heeft ze wel: de fietsenstalling ondergronds, en dan een multifunctioneel gebouwtje erboven. Maar pas als er 991 leerlingen zijn (gemeentelijk beleid) mag de school weer worden uitgebreid...

SNAAR

Door de groei is in de loop der jaren ook het docentenkorps fors uitgebreid. Hanneke Taat prijst zich gelukkig met haar leraren, zij zijn tenslotte de dagelijkse uitvoerders van het onderwijs. “Ook docenten zijn in de afgelopen jaren anders gaan denken over onderwijs. Ze werken hard en zijn allemaal heel betrokken. Je ziet dat het ze voldoening geeft als ze de goede snaar bij leerlingen weten te raken en ze hen kunnen helpen zoveel mogelijk uit zichzelf te halen.” Sinds 2012 is het USG ‘Excellente School’, een predicaat dat eerst door het ministerie van OCW en nu door de Onderwijsinspectie wordt uitgereikt. “We vonden zelf dat we op de goede weg zaten, maar we wilden ook weleens weten wat buitenstaanders van ons vonden.” De leerlingen reageerden in het begin wat benauwd, herinnert Taat zich lachend: “Ze dachten dat zij voortaan allemaal excellent moesten presteren. Maar daar gaat het helemaal niet om.” Het is een soort kwaliteitsstempel, dat kijkt naar het

onderwijs en de ontwikkelingen op dat gebied van een school. Bijkomend voordeel is sinds vorig jaar dat je dan een ‘regelluwe’ school bent, waardoor je kunt experimenteren met onderwijs zonder dat de inspectie meteen op de stoep staat.

REURING

Hanneke Taat is bepaald niet het type om achter de geraniums te gaan zitten. Ze mag dan de deur van het USG achter zich dichttrekken, ze blijft nog even in dienst van de NUOVO (de scholienstichting waaronder het USG valt) en gaat een aantal projecten voor hen doen. Daarnaast zit ze in diverse besturen op muziekgebied, en meer tijd om piano te spelen vindt ze ook geen straf. Ze kijkt met veel plezier op haar USG-jaren terug. “Het rectorchap is interessant en intensief. Het omgaan met al die mensen die nodig zijn om een school te laten groeien en bloeien maakt het heel afwisselend. De reuring die dat geeft zal ik zeker gaan missen.” ■

Als je blijft geen laptops in de pauze!

Sinds dit schooljaar nemen alle eersteklassers hun laptop of tablet mee naar school. Nu het schooljaar er bijna op zit, vroeg de Vox een aantal docenten en leerlingen de balans op te maken. Er zitten beslist voordelen aan *bring your own device*, maar minpunten zijn er ook.

DOOR MAARTEN BODDAERT / FOTO'S ANNELIEN NIJLAND

Nu de eersteklassers elke dag hun eigen devices mee naar school nemen, zou je denken dat iedere les de laptop openstaat en alle boeken thuis kunnen blijven. Dat is echter niet het geval. Uit gesprekken met een aantal docenten blijkt dat het gebruik van digitale hulpmiddelen in het eerste leerjaar weliswaar is toegenomen, maar dat de ommezwaai niet heel groot is ten opzichte van voorgaande jaren. Volgens de docenten is het grote voordeel van digitaal onderwijs het kunnen differentiëren: een extra opdracht voor de leerling die al klaar is en uitleg over een lastig

onderwerp voor de leerling die wat meer tijd nodig heeft. Biologie docent Walter van der Heijdt beaamt dit: "Er zijn veel oefenpagina's voor leerlingen die moeite hebben met bepaalde onderwerpen. Als ze daarmee bezig zijn, loop ik rond, zodat leerlingen vragen kunnen stellen. De bollebozen geef ik juist eerder een boek, bijvoorbeeld een universitair werk." Paul van Uum, docent klassieke talen, voegt daaraan toe: "De computer geeft ook meer uitleg dan een boek. De toelichtingen zijn uitgebreider."

LAPTOP VERGETEN

Deby Ondaatje, docent aardrijkskunde, vindt dat er dit jaar wel een en ander is veranderd: "De leerlingen kunnen nu meteen hun aantekeningen of een samenvatting op hun laptop maken. Dat is beslist geordender dan een blaadje uit een schrift van een ander vak. Tijdens het maken van het huiswerk kunnen ze nu ook makkelijker iets opzoeken op internet. Laatst deden we een praktische opdracht en dat geeft met zes parallelklassen best een run op de beschikbare computers op school, maar voor de eerste klas met hun eigen devices hoeft dat dus niet meer. Dat is wel zo rustig." Voor Paul van Uum is de laptop niet zozeer een vervanger van het boek, maar een aanvulling. "In klas 1 is wel een toename te zien van het gebruik van de computer. De computer is 'erbij' gekomen. Antwoordbladen zet ik nu in de elo (elektronische leeromgeving; red.) en als de leerling de stof goed begrijpt, dan kan hij zelf nakijken. De laptop is in elk geval geen oplossing voor de boeken die vergeten worden. Ook laptops worden vergeten, of ze zijn niet opgeladen."

MAGISTER

Het valt de leerlingen op dat er bij veel vakken nog relatief weinig van de devices gebruik wordt gemaakt. Jesse van Hardeveld uit 1A gebruikt zijn laptop vooral bij geschiedenis en biologie. "Bij geschiedenis is de digitale lesstof heel anders dan in het boek. Soms ligt de website eruit. Dat is dan heel onhandig." Maar het bevalt hem goed: "Je hoeft nooit naar het computerlokaal." Voor Magister gebruikt hij zijn laptop niet, maar kijkt hij op zijn telefoon, dat gaat sneller. Jesse noemt nog een voordeel: "Ik kan niet zo mooi schrijven. Als we een toets op de laptop maken, bijvoorbeeld woordjes invullen, kan de leraar alles goed lezen."

"Bij onrechtmatig gebruik pak ik de laptop af en krijgt de leerling hem aan het eind van de dag terug"

Florian van Tilburg uit 1F denkt dat een laptop beter werkt dan alleen maar boeken: "Je hoeft niet meer alles van het bord over te nemen, het staat al op de computer, maar ik maak mijn aantekeningen wel op papier. De leraar heeft meestal voorkeur voor een schrift." Ook binnen de les ziet hij verschillen: "Sommigen pakken hun boek, anderen gebruiken de laptop." Leerlingen kunnen zelf kiezen. Het is Florian opgevallen dat iets opzoeken op een laptop best lang kan duren: "Eerst inloggen en dan de juiste pagina opzoeken gaat langzamer dan in een boek zoeken."

SPELLETJES

Eén eersteklasser is niet erg positief over het laptopgebruik en wil ook niet met zijn naam in de Vox: "Ik zou het fijn vinden als er strengere regels waren over hoe en wanneer je je device gebruikt. Er zijn veel kinderen die snel afgeleid raken door de laptop en dan bijvoorbeeld

spelletjes gaan spelen. Ik vind het vervelend als anderen alleen maar spelletjes doen tijdens de pauze, in plaats van dat we bijvoorbeeld samen eten en praten." De verleiding om iets anders op de laptop te doen is natuurlijk groot. Docenten zijn daar scherp op. Walter van der Heijdt: "Ik loop veel door de klas, ben heel alert en heb het meteen door. Bij onrechtmatig gebruik pak ik de laptop af en krijgt de leerling hem aan het eind van de dag terug."

Al met al zitten er zeker voordelen aan het onderwijs met laptops. Het lijkt wel wenselijk om het gebruik ervan buiten de les te beperken, maar een verbod in de pauze op alle devices zal niet eenvoudig te handhaven zijn... ■

Quotes

De Apoforèta, de schoolkrant van de leerlingen van het USG, staat iedere keer vol grappige uitspraken van leraren en leerlingen (www.apoforeta.com). De Vox nam er een aantal over.

- **Faber over baby Dionysos:** "Een soort van Gremlin."
- **Desar:** "Wat een PVV-mentaliteit. Wees wat meer CDA."
- **Van der Meulen over vervelende tweede correctors:** "Dat zijn mensen die bepaalde dingen met mieren doen."
- **Van den Nieuwenhuizen doet een Duitse gids na:** "Und jetzt gehen wir nach uhh... dort."
- **Humke:** "Hij kreeg lichamelijke en geestige klachten."
- **Van den Broek tegen leerlingen die een Frans project laten zien:** "Jongens, hadden jullie geblowd toen jullie dit aan het maken waren?"
- **Van Uum:** "Ja, zoveel wonderen heb je niet op je naam staan, behalve dat je Grieks en Latijn hebt geleerd. Voor jullie is dat een wonder."
- **Kers:** "Leerling X tekent nog even lijntjes omdat ze heel erg van wiskunde houdt."
- **Kamerbeek:** "Jullie zijn een stelletje over het paard getilde rotpubers."
- **Van der Heijdt gooit denkbeeldige granaat op leerling:** "Boem. Je bent dood, dus je kunt niet meer praten."

Ben Verweij is een zondagskind

Na 42 jaar neemt docent scheikunde Ben Verweij afscheid van het USG. Hij gaat met pensioen. Zijn leerlingen hebben het er al weken over. "Nog maar vier weken hè meneer, zeggen ze. En ze vragen: wat gaat u dan doen? Ik weet het nog niet, vertel ik. Ik heb echt nog geen precieze plannen, maar ik wil de dingen gaan doen waar ik nu niet aan toekom."

DOOR HANS REICHART / FOTO'S GEERT VAN SCHOOT

Ben Verweij neemt afscheid als docent, maar is niet als docent begonnen. "Ik kwam op 8 augustus 1975 in dienst als hulpmanuensis B. Lager bestond er niet. Ik had lts gedaan en de mts en bouwde tennishallen. Dat was mooi werk: je kwam op een lege vlakke en als je wegging stond er een compleet gebouw. Ik zou bij mijn werkgever een andere functie krijgen, als technisch tekenaar, maar wilde niet de hele dag achter de teken-tafel. Ik zocht iets anders en toen zag ik de vacature voor amanuensis bij het USG. Die moest vooral dingen kunnen maken, achter de draaibank, frezen, glasblazen. Dat paste bij mij. De hoofdmanuensis en ik hebben veel zelf gemaakt op school, van loepen tot pipetjes. We waren meestal te vinden in de werkplaats. Maar er was een verandering in gang gezet. De praktijk kreeg een grotere rol in het onderwijs, de amanuensis ging minder klussen en meer bijdragen aan het practicum. De klas in dus. Met mijn handen iets maken vond ik leuk, maar werken met leerlingen vind ik het leukste dat er is en ik had dus geluk met die nieuwe kijk op het practicum."

Scheikundeles in een van de derde klassen

Een aantal van de instrumenten die Ben met de hand heeft gemaakt, zoals loepjes, zijn nog steeds in gebruik. "Maar tegenwoordig worden dat soort dingen ingekocht. Dat is goedkoper dan zelf maken. En dat was het toen misschien ook al wel. In het begin was het nog de bedoeling dat de scholieren toekeken bij een proef die de amanuensis uitvoerde, maar in de loop van de tijd werd hun rol groter en later gingen ze de proeven zelf doen."

ROOSTERMAKER

Er is meer veranderd: "In die tijd had de school weinig leerlingen: 223. Je kende iedereen, we speelden geregeld een partijtje voetbal tegen de leerlingen. Met de oudste leerlingen verschilde ik niet veel in leeftijd: ik was 23." Grinnikend: "Tegenwoordig is het aantal dat aan de eerste klas begint ongeveer 223. De school is hard gegroeid en dat geldt ook voor de keuzemogelijkheden voor de leerlingen. Destijds was het een uitzondering als iemand een achtste vak had, tegenwoordig volgen veel leerlingen extra vakken, ze kunnen versnellen, er is een veel ruimer en gevarieerder aanbod. Het onderwijs sluit nu veel beter aan op de behoeften en wensen van de individuele leerling."

"Onze leerlingen zijn de beste van de beste"

Ben Verweij ging ook zelf – opnieuw – naar school. "Twaalf jaar lang heb ik 's avonds opleidingen gevolgd." Hij deed onder meer de opleiding tot TOA (technisch onderwijsassistent), die zelfstandig practicum kan geven. Daar stopte hij niet. "Een docent wees mij op de mogelijkheid om als zij-instromer docent scheikunde te worden. De school had er geen belang bij, ze hadden niet echt een nieuwe scheikundedocent nodig. Ik zou maar vier uur les kunnen geven. Toch werkte de school mee. Op de opleiding was ik de enige met ervaring in het onderwijs: bijna 25 jaar. In 2000 begon ik als docent, maar ik bleef de eerste jaren ook nog TOA. Een aantal jaar was ik naast docent ook roostermaker. Het was misschien logisch geweest als ik naar een andere school was overstapt, met meer uren, maar ik wilde per se hier blijven."

KNUS

Was zijn nieuwe rol als docent een grote verandering? "Dat hele knusse dat je als TOA hebt, ben je als leraar kwijt. Elke leerling durft iets te vragen aan de TOA, die drempel is laag. Je bent geen controlerende instantie, zoals de leraar. De leerlingen vroegen: 'Hoe moeten we u nu noemen, meneer?' Ze zeiden altijd Ben en dat werd vanzelf meneer Verweij. Er is meer afstand. Je rol in het overbrengen van het vak is aan de andere kant groter en daar draait het voor mij om. Je moet ook goed zijn in je vak. Dat wil zeggen: je mag er een keer naast zitten, maar je moet niet te veel fouten maken. De leerlingen weten al zo veel. Onze leerlingen zijn de beste van de beste. Het verrast me vaak wat ze al na een paar lessen begrijpen en kennen. Hoe kun je dat nou weten? denk ik dan. Wat verder belangrijk is: ze moeten weten wat ze aan je hebben. Ik reserveer standaard de eerste twintig minuten voor uitleg en ben dan als enige aan het woord. Daarna mogen ze onderling overleggen en zelfstandig aan het werk. Dat vaste patroon vinden veel leerlingen prettig."

ZONDAGSKIND

Ben Verweij's laatste les is op 8 juni, maar daarna is hij nog niet uit beeld. "Op 13 juni is er een afscheid en ik ga later in juni nog met klas drie naar Trier. Ik heb heel wat reizen en kampweken begeleid, van Terschelling tot Rome en Berlijn. Het is leuk en je bouwt een band op met collega's en leerlingen. Volgend schooljaar begeleid ik nog vijf van onze leerlingen naar de IJSO, een internationale wedstrijd op het gebied van science voor scholieren

van vijftien. We hebben hele goede science-leerlingen." De ambitie van de docent is nog niet verminderd. "Ik ga weliswaar een jaar eerder weg dan moet, maar dat is niet omdat ik het lesgeven niet meer leuk vind. Na 42 jaar bereid ik de lessen voor de komende week nog net zo uitgebreid voor als in het begin. Dat betekent spanning op de zondagmiddag. Daar wil ik vanaf."

Hoe kijkt Ben Verweij terug op zijn bijzondere loopbaan in het onderwijs? "Ik ben een zondagskind. Ik mocht meegroeien met de school. Dankzij de vernieuwingen van het practicum en de groei van het aantal leerlingen kreeg ik de kans om TOA en daarna docent te worden en daarmee de kans om het werk te doen dat ik zo graag doe." ■

Ben Verweij in zijn beginjaren als hulpmanuensis B

Galerie USG: zesdeklassers

Met een expositie op school sloten zeventien zesdeklassers half april het vak kunst (beeldende vormgeving) af. Drie jaar lang volgden ze dit vak. In het vierde en vijfde leerjaar waren de leerlingen gebonden aan vaste opdrachten. Tijdens de expositie werden daarvan 'het Bestiarium', een fotografiedrieluik, een abstracte sculptuur en 'Product Design', een combinatie van ambacht en esthetiek, getoond. Het laatste jaar kregen de leerlingen volledig de vrije hand en mochten ze een techniek en onderwerp naar hun hart kiezen. Na onderzoek naar verschillende kunstenaars en materialen ontstonden zeventien heel persoonlijke projecten, elk met een eigen verhaal. Het beeld spreekt voor zich!

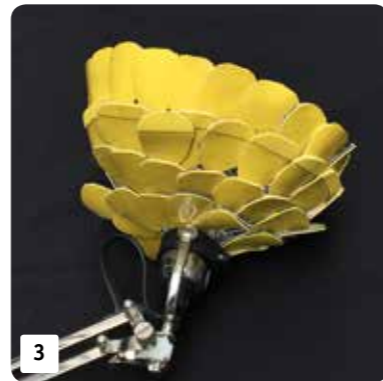
DOOR MARIKEN BOKELOH, MET DANK AAN ZITA JANSEN

1

2

3

5

4

6

7

exposeren op school

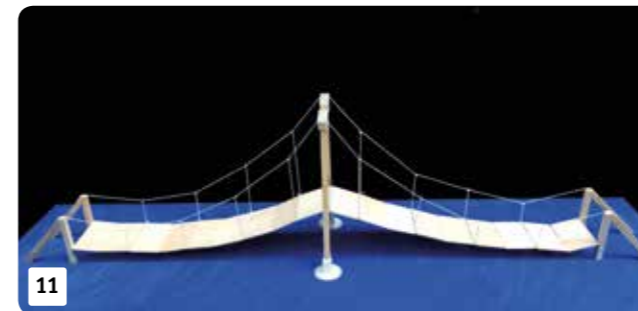
8

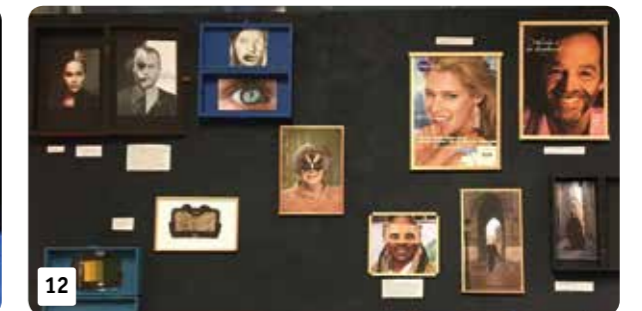
9

10

11

12

13

14

15

16

17

1 <i>End of the Line,</i>
Philip van Zeist	9 <i>Life starts when reality fades,</i>
Stijn Doelman
2 <i>Hemellichaam,</i> Reer Massée	10 <i>#164241,</i> Misha Joachimsthal
3 <i>New Waste,</i> Sofie Boiten	11 <i>Brug \van/naar\ de Toekomst,</i>
Bodi Fok
4 <i>Uten Navn,</i> Jules Gooren	12 <i>Het gezicht achter het masker,</i>
Aleid Langen
5 <i>Zelfportret in Negatief,</i>
Pien de Ruiter	13 <i>Yggdrasil,</i> Jildou Hollander
6 <i>Mr. Superman & the Life
of a Schoolartist,</i>
Kenya Walker	14 <i>Magma Zeppelin,</i>
Rein Janssen van Groesbeek
7 <i>Alomvattend,</i>
Cécile Alsbach	15 <i>Various Artists,</i> David Louwers
8 <i>Het danst en het gaat dood,</i>
Mette van Dijk	16 <i>Cardverse,</i> Gial Quach
	17 <i>De Kleine Ballerina,</i>
Marieke Algie Schilderij

Muzikale vlinders

In de reeks bespiegelingen over gedoeerde vakken is al vaker stilgestaan bij de principes waaraan het onderwijs op een gymnasium moet voldoen. Onze geest wint geen ware vrijheid door de grondstoffen voor kennis te verzamelen en zich de ideeën van anderen eigen te maken, maar door eigen maatstaven te formuleren en eigen gedachten voort te brengen. Dit vereist de vaardigheden om andere gezichtspunten van binnenuit te doorgronden en deze vorm van begrijpen levert vaak nieuwe stimulansen op.

DOOR VINCENT VERWEIJMAREN

Gezichtspunten van binnenuit doorgronden is geen geringe opgave. Er is niet alleen kennis, maar ook verbeeldingskracht nodig om tot de essentie der dingen door te dringen. Cultiveren van de verbeelding hoort dus thuis bij een opleiding die de ontwikkeling van het individu in ware zin nastreeft. Een vak dat dit bij uitstek stimuleert is muziek, en laat dat nu net de specialiteit van onze vertrekkende rector Hanneke Taat zijn. Ze heeft muziekwetenschappen gestudeerd en is bestuurslid van het Prinses Christina Concours en Barok Opera Amsterdam. Toen ik haar vroeg welke componist, opera, dirigent of stroming ik zou kunnen kiezen om de grootsheid van het vak te verwoorden, antwoordde ze: *Papillons Opus 2* van Robert Schumann. Geen makkelijke kost, maar wel een logische keuze, want Schumann baseerde zijn *Papillons* op Jean Pauls novelle *Flegeljahre*: precies de periode waarin onze kinderen op het USG zitten.

DRAMA

Grootsheid van muziek aantonen is niet zo makkelijk en daarom maak ik eerst een uitstapje naar de literatuur. Een groot literair werk maakt iets toegankelijk door het zonder onbeduidende details in zijn essentie te tonen. Zo laat Shakespeare ons in *King Lear* zien wat dankbaarheid in zijn zuiverste vorm betekent, door middel van een verwoestend schouwspel van een wereld zonder dankbaarheid. Maar waarom dan geen studie psychologie over dankbaarheid in plaats van een drama? Het drama is nodig, want anders is ons oordeel over de grootheid van Shakespeare helemaal geen esthetisch oordeel. En esthetica is voor de cultivering van verbeeldingskracht essentieel om tot een zekere gedeelde opvatting over

grootsheid te komen. De vorm is dus van belang voor de grootsheid van de schrijver. De zaak wordt bij muziek echter nog ingewikkelder.

Muziek is feitelijk een abstracte structuur en geen werkelijke representatie, zelfs als er een thema aan hangt. De muziek die ergens 'over gaat' is geen fysieke, maar een intentionele relatie: als het in de muziek bestaat, dan zetelt het in de geest van de luisteraar en in de grammatica van het werk. Een groot muziekwerk toont een formele perfectie, een triomf van organisatie en een soort probleemoplossing waar je met ontzag naar kunt luisteren: je wordt als het ware aangespoord mee te doen, mee te dansen of te zingen, terwijl je ook nog vaak sterke emoties ervaart. Om in de woorden van T.S. Eliot te spreken: "We zijn de muziek zolang de muziek voortduurt." Autoriteit op het gebied van esthetica Roger Scruton noemt diepte, autoriteit, formele perfectie en schaal als kenmerken die bijdragen aan muzikale grootheid, maar voegt daaraan toe dat er nog talrijke andere eigenschappen kunnen zijn. "Grootheid in de muziek is net als in de literatuur en andere kunsten een kwestie van het presenteren van het leven in exemplarische vorm." En om het leven in die vorm te ontdekken moet muziek ook als vak niet onderschat worden.

Helaas is dit vak in het moderne onderwijs steeds moeilijker in te passen. Laten we aan deze misser voorbijgaan en ons de volgende twee vragen stellen: is Schumann groots en is de suggestie van Hanneke Taat een juiste keuze voor de cultivering van onze verbeeldingskracht op het USG?

GROOTS

Schumann was een representant van de romantiek, een kunststroming uit de negentiende eeuw. In deze stroming draait het om gevoelens, fantasie en de natuur. Veelvuldig terugkerende thema's zijn onder andere de verheerlijking van de liefde (zowel de ideale als de onmogelijke), de hang naar het verleden, hernieuwd enthousiasme voor de natuur, de dood en emoties als vreugde, verdriet, verwondering, angst, pijn en verlangen. Kenmerken zijn daarbij onder meer eenvoud, subjectieve gevoelszaken en buitenmuzikale thematiek, die een groot beroep op de verbeelding doen. Schumann was de eerste romanticus die het belang van de buitenmuzikale thematiek zag. Hij was zeer goed op de hoogte van de literatuur (poëzie), de filosofie en het muzikleven van zijn tijd. Hij beschouwde het als zijn opdracht om alle kunstvormen in zijn muziek te integreren. "Ik ben getroffen door al het buitengewone dat in de wereld om mij heen gebeurt en ik overdenk dat op mijn manier (...) Daarna wil ik mijn gevoelens daarover graag in muziek uiten en probeer ik een geschikte muzikale uitlaat te vinden: een gedicht, iets oneindig spirituelers, het resultaat van een dichtelijk bewustzijn," noteerde hij. Zo werd zijn muziek een biechtstoel voor zijn innerlijk leven, waarvan hij de essentie wilde weergeven. Hij beheerste veel genres, maar toonde zijn ware aard het beste in zijn pianowerken. Hij bracht daarmee de kamer-muziekcultuur tot grote hoogten.

Donderdag 8 juni was *Papillons* bij 'De Ochtend van 4' op Radio 4 te beluisteren. Tevens werd aandacht besteed aan het USG en het afscheid van Hanneke Taat.

VLINDERS

Schumann vergeleek zichzelf eens met een pop, met iemand in een tussenstadium, en hij had het ook over zijn eerste inspiraties als vlinders: motieven die ineens opduiken en dan meteen weer fladderend verdwijnen in een dwarreling van kleuren en onduidelijke vormen. Dat beeld past prachtig bij zijn *Papillons*. Het gaat om een suite van twaalf walsen. De muziek is heel capricieus. Lezend in Jean Pauls novelle *Flegeljahre* stuitte de componist op een introvert en een extravert waaruit hij zijn twee creatieve demonen – een contemplatieve, lyrische en een felle, stormachtige – afleidde "om contrasterende gezichtspunten over de kunst" te kunnen uiten, zo legde hij uit. Dit past mooi bij de motivatie van Hanneke: "De vlinders doen mij denken aan kinderen in al hun gemoedstoestanden, ontwikkeling, grilligheid enzovoort. Dat vond ik dan weer toepasselijk voor deze gelegenheid. Ik vind het heel beeldende en, zoals altijd bij Schumann, subtiele muziek."

RUPSJES NOOITGENOEG

De gelaagdheid en contrasterende gevoelens manifesteren zich bovendien bij uitstek bij puberende kinderen. Komen zij immers niet als 'Rupsjes Nooitgenoeg' op het USG aan om zich aldaar te ontpoppen tot de prachtigste vlinders, die zich in al hun schoonheid aan de wereld tonen? Voor mij is de keuze van Hanneke daarom zeer treffend. Ik heb *Papillons* ademloos beluisterd en mijn fantasie de vrije loop gelaten met de woorden van Hanneke in mijn achterhoofd: wat mij betreft kunnen beide vragen met een volmondig 'ja' worden beantwoord. Ik raad u allen aan hetzelfde te doen en te ervaren hoeveel moois zich in uw hoofd ontpopt. ■

“De pauzes zijn wel een beetje kort”

De rubriek ‘Om en Om’ portretteert bij toerbeurt een docent en een leerling. Voor de vorige Vox spraken we docent Nederlands Fedde Lok. Hij gaf het stokje door aan Anna de Bruijn uit 1E: “Het lijkt mij grappig om haar te interviewen omdat ze het hart op de tong draagt en kritisch-eerlijke opmerkingen heeft. Dat vind ik altijd een prettige noot tijdens de lessen.”

DOOR CHANTAL WILHELMUS

Wat vind je ervan dat meneer Lok je uitkoos voor dit interview?

“Ik was eigenlijk wel verbaasd, ik kende de Vox nog niet. Maar leuk.”

Net begonnen op het USG, ben je al 13?

“Nee, ik ben net 12 geworden! Ik heb een klas overgeslagen. Toen ik in groep 4 zat, heb ik een heleboel Cito-toetsen gedaan en na de meivakantie ging ik over naar groep 5. Na de zomervakantie ging ik toen naar groep 6, ook nog op een andere school. Ik vond eigenlijk mijn oude klas leuker, want in mijn nieuwe klas was ik ineens de kleinste. Dat is nu gelukkig niet meer zo, er zijn wel meer kinderen hier die klassen overgeslagen hebben.”

Hoe gaat het met je op de middelbare school?

“Ik heb eens een keertje wat te doen! Het is wel veel huiswerk hoor. Alleen in het weekend heb ik nog wat vrije tijd. Die overgang vanaf de basisschool is ook wel groot, van niks ineens naar alles. In het begin viel het nog wel mee, toen konden we nog een beetje wennen, maar in het derde kwintal kregen we heel erg veel stof en nu ook nog.

“Tijdens de schoolstrijd was mevrouw Ondaatje verkleed als cactus, in een groene vuilniszak met satéprikkers. Heel grappig”

Het vak dat ik het leukste vind, is muziek. In het begin van het jaar hadden we muziek als vak, toen science, maar nu heb ik weer muziek. Ik vind muziek maken heel erg leuk! Ik speel nu zelf ongeveer een jaar piano en ik vind het

leuk om daarbij te zingen. Daarvóór heb ik een soort algemene cursus over muziek gedaan, waarbij je allerlei instrumenten kunt uitproberen. Nu heb ik ook een leuke pianoleraar. Om te spelen vind ik klassiek leuk, maar ik luister vaker naar popmuziek. Ik speel bijvoorbeeld ook een aantal bluesschema’s.”

Hoe bevalt het om naar school te fietsen?

“Het is vanuit Wijk bij Duurstede, waar ik woon, veel te ver om te fietsen naar school. Ik ga dan ook altijd met de bus. Dat is wel lekker, maar als het heel erg warm is, zoals vandaag, ook wel benauwd...”

Wat vind je van het USG?

“Het is fijn om niet op te vallen als je slim bent, hetzelfde niveau als klasgenoten te hebben. Het is een leuke school, waar je veel kunt leren. De docenten zijn heel erg goed, ze kijken naar wat je interessant vindt en wat bij jou als persoon past.”

Doe je op school ook nog iets buiten de lessen?

“Ja, ik doe een wiskundeproject voor Compacten & Verrijken. Dat gaat over hoe kanker ontstaat. We maken dan bijvoorbeeld schematische tekeningen van hoe een cel in elkaar zit met cirkels die over elkaar schuiven. Ik heb ook allerlei feiten en cijfers uitgezocht over kankeronderzoek, zoals de statistieken over hoe groot de kans is dat je kanker krijgt, bijvoorbeeld omdat je een vrouw bent, of door een virus of door slechte eetgewoontes. Heel interessant! Ik volg ook Robotica-lessen. Sommige kinderen programmeren daar heel ingewikkelde dingen met lichtjes en geluid, maar ik vind het al geniaal dat ik de witte en de rode lampjes met twee verschillende schakelaars aan en uit kan zetten.”

Wat vind je minder leuk op school?

“Ik ben niet zo’n fan van het vak Engels. En ik vind dat de pauzes wel een beetje kort zijn. Je kunt er net niks in doen. Het zou misschien een beter idee zijn om de derde pauze op te heffen en die tijd over de eerste twee pauzes te verdelen.”

Wat vond je van de schoolstrijd?

“Het ging niet zo goed! We werden laatste... Ik heb meegedaan aan het dansen en geholpen met het schoonmaken

van het lokaal voor de Hestia-award. Die hadden we wel gewonnen! Ik heb ook meegedaan aan populaire muziek, dat was echt een ramp. Ik was te zenuwachtig en het klonk helemaal niet mooi. Volgend jaar ga ik minder stressen! Het gekste dat ik bij de schoolstrijd gezien heb, was mevrouw Ondaatje in een groene vuilniszak met satéprikkers. Ze was verkleed als cactus.”

Welke hobby's heb je behalve muziek?

“Vanaf dat ik 7 was, speel ik golf. Mijn ouders en mijn broer doen dat ook. Ik wilde al eerder, maar dat mocht van de club niet. Ik ben een van de weinige meisjes die het doen. Er zijn ook niet zoveel kinderen van mijn leeftijd, wel wat jonger en wat ouder. Ik heb één keer een bal tegen mijn hoofd gehad, dat was echt dom. Ik stond wel op de goede plaats. Het viel wel mee, ik had een blauwe plek.”

Wat vind je van het schoolgebouw?

“Grappig! Ik kan er goed de weg vinden. De eerste keer wist ik het niet zo goed, maar het zit best logisch in elkaar. Wat ik de fijnste plek in school vind, hangt van het moment af. C1.12 vind ik een fijn lokaal omdat het lekker

groot is. De mediatheek is ook een fijne plek, lekker rustig en vlak bij mijn kluisje.”

Heb je al plannen voor de rest van je schooltijd?

“Tot nu toe vind ik Latijn leuker dan Grieks. Griekse woorden lijken zo op elkaar, vooral die met de e, het lukt me echt niet om die goed te leren. Ik wil ook heel graag meer muzieklessen volgen. Het is wel goed dat we nog even kunnen wachten met vakken kiezen, maar ik zou het ook wel leuk vinden om de minder interessante vakken te laten vallen, zodat ik meer tijd aan de interessante kan besteden.”

Welke leraar kies je voor het volgende interview?

“Ik kon eerst helemaal niet kiezen, zoveel leuke leraren zijn er! Toen heb ik rondgevraagd in mijn klas en iedereen vond dat het mevrouw Van den Broek moest zijn. Ze is grappig en aardig als je bijvoorbeeld je boeken bent vergeten, maar wel streng als je dat niet zelf zegt, dat is goed. Ik vind het heel erg goed dat zij Nederlands leert en wij van haar Frans. Ze laat zien dat zij haar best doet voor onze taal, dat geeft respect en dan gaan wij ons best doen voor haar.” ■

Bonnes vacances !

Wat te lezen als je deze zomer naar Frankrijk gaat, vroegen we de USG-sectie Frans. Pascal Baron, Sonia van den Broek en Yannick Staes geven drie tips voor boeken die ook thuis of op een andere vakantiebestemming prima leesbaar zijn.

1. PASCAL BARON: « ARRÊTE AVEC TES MENSONGES »

« *Arrête avec tes mensonges* » (“Hou op met liegen!”) est le dernier roman de l’écrivain français Philippe Besson. Il s’agit d’un roman autobiographique : un garçon de 17 ans, lycéen dans une petite ville de province en France, intello et premier de la classe, est fasciné par la beauté ténébreuse d’un garçon de son école. Il en tombe secrètement amoureux sans trop se faire d’illusion. Jusqu’au jour où le rêve devient réalité. C’est l’histoire d’une relation entre deux adolescents qui n’ont absolument rien en commun.

Et c’est justement cela qui est passionnant : deux vies qui se croisent à un âge où l’on ne sait pas ce que nous réserve l’avenir. Car l’un des deux adolescents, Thomas, fait figure de visionnaire. Il sait qu’il fera la même profession que ses parents, et il sait aussi que Philippe, l’autre adolescent, aura une vie plus ambitieuse.

2. SONIA VAN DEN BROEK: EN ATTENDANT BOJANGLES

En ce printemps électoral, il est nécessaire de s’évader, de recourir aux mots et à la littérature. Récemment, j’ai découvert un univers fantaisiste, magique et onirique permettant cette évasion c’est celui d’Olivier Bourdeaut avec son roman à succès *En attendant Bojangles* (traduit en néerlandais sous le titre *Wachten op Bojangles*).

Un couple vit dans un appartement et s’adonne à sa passion : la danse, avec en musique de fond, la chanson de Nina Simone *Mr. Bojangles*. Leur vie n’est faite que de jeux enfantins interminables où tout est possible. Leur fils observe ce spectacle avec admiration et quitte l’école devenue totalement inadaptée pour lui. Cette famille très attachante se trouve dans un huis-clos où folie douce et fête permanente sont de mise mais ce bonheur apparent deviendra invivable le jour où la mère ira trop loin. Le lecteur bascule ainsi dans un monde tragique et dangereux. L’écriture d’Olivier Bourdeaut se révèle envoûtante, poétique et humoristique, prouvant ainsi sa maîtrise incroyable des mots et de la langue française.

3. YANNICK STAES: PETIT PAYS

Il y a quelques semaines, j’ai lu un livre qui m’a vraiment touchée et qui se lit facilement: *Petit pays* (Prix Goncourt des lycéens 2016 et Prix du roman Fnac 2016), le premier roman de Gaël Faye.

L’histoire commence dans les années 90. Gaby a 10 ans et il vit confortablement dans un quartier résidentiel à Bujumbura, au Burundi, avec son père français, sa mère rwandaise et sa petite sœur Ana. Mais

cette insouciance est de courte durée. Le début de la fin de son enfance douce s’annonce quand ses parents se séparent. Peu après, il y a la confrontation à la guerre entre Hutus et Tutsis, et Gaby est forcé de quitter son pays.

Petit pays est un roman sur la perte de l’enfance innocente, sur l’identité, sur la guerre et sur l’exil en France. Il vaut vraiment la peine d’être lu !

